

Névjegy - Kovács Zsolt Levente

Hogyan találtad meg Jézust?

Egyáltalán nem volt magától értetődő! Nem születtem hívő családba, de még csak igazi „templomosba” sem Tiszafüreden, ahol felnőttem. Ma már közhely, hogy a kunságot irgalmatlan egyházellenes nyomás alá helyezték a kommunizmus évtizedeiben, és ami egyházi munka felett másutt, pl. nagyvárosokban „elnéztek”, azt a kunságon nem. A téészesítés is erőszakosabb volt, illetve a munkahelyi érvényesülésben is kiemelt szempont volt a templomtól való távolmaradás... Pl. Édesapámat nagyapám kérésére 1955-ben titokban, háznál keresztelte meg a plébános, és miután pár évig nagyapámat megleckéztették megélhetési szempontból (nem kaphatott állást, értelmiségiként háznál disznókat nevelt, hogy éhen ne haljanak), ezért utána zokszó nélkül belépett a pártba és megfelelt egy egyházzal kapcsolatos elvárásoknak is, csak hogy állása lehessen. Ehhez képes édesapám rendszerellenes ifjonti lázadása, csupán addig terjedhetett, hogy még '87-88-ban is sokadszorra is sikeresen el tudta hárítani azt a követelést, hogy be kelljen lépnie a pártba.... A Kunságon tehát egy országos átlagnál is súlyosabb szellemi terror volt fenntartva a keresztény hit gyakorlása terén, pedig mindemellett mindehhez hozzá lehet tenni, hogy mindkét nagyszülőm hitt Istenben, még ha nem is gyakorolták szívük szerint...

Szüleim ebben a környezetben vállaltak minket két testvéremmel a 80-as években. Nem volt keresztelőnk, csak névadónk, illetve később a rendszerváltás után jó messze, a Dunántúlon, Simontornyán nagynénim hatására édesanyám mindhármunkat titokban megkereszteltetett reformátusnak. Én ekkor 6 éves voltam, mai napig emlékszem, ahogy a verőfényes templomi csendben végigcsorgott homlokomon a Szentháromság Egy Isten nevébe elválasztó keresztvíz...

Minden megváltozott később, amikor Tiszafüredre érkezett Szűcs M. Sándor és felesége lelkipásztornak, aki bátran mondhatom, hogy küzdelmes, de sikeres, sőt korszakos munkát végeztek Tiszafüreden. És ebben nemcsak a szocialista kormányok ellenszelében történő intézményátvételek voltak mérföldkövek, hanem hogy sokat foglalkozott az emberekkel, komolyan vette élethelyzetüket, küzdelmeiket, szegénységüket, hitbeli kérdéseiket, sőt kiemelten foglalkozott az ifjúság felkeresésével, nevelésével, hitbeli személyes beszélgetésekben való érzékenyítéssel. Formabontó, nagyhatású, nagyszívű örökké küzdő és bízva bízó élő hitű és madáchi tragikumot hordozó személyiség volt Sándor füredi gyülekezetünkben. Nemcsak hitbeli kérdésekben, de pályaorientációban, értékrend formálásban is vezetett személyes szeretetével és hitével. Nemcsak ifire, konfirmandus oktatásra, sárospataki refibe középiskolai továbbtanulásra inspirált, de ifjúsági kirándulásokra evangelizációra is elvitt, ahol Isten lelke egy alkalommal Nagyvarsányban különös erővel rázott fel bűneimből, és súgta szívembe, hogy üdvösségre és áldásra választott ki Krisztusban (HAg 2,19 igéjével pecsételte el ifjú szívemet: „Ettől a naptól fogva áldást adok.”) 15 éves

voltam ekkor, Sárospataki diák, akinek Isten megnyitotta addigi konok szívét a lelkészi szolgálatra is. Minderre vissza tekintve muszáj megvallanom, hogy nem én találtam meg Jézust ügyes felfedezőként, hanem valójában Ő talált meg engem, és vont magához irgalmasan... (Az Ő munkája az, hogy ti Jézus Krisztusban vagytok, Őt tette nekünk az Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé, és megváltássá..." I Kor 1,30)

Visszatekintve az elmúlt évekre, talál-e olyan mozzanatot, amikor Isten "beleavatkozott" az életébe?

Az elmúlt évek vizsolyi szolgálatait tekintve is mérhetetlen hálával tartozunk az Úrnak kegyelméért segítségéért, megmentő csodáiért. A szupervízor/lelkigondozó dunántúli lelkipásztor barátom sokszor tanácsolja,"...Írd meg amiket láttál", mert bizony minket is bizonyságok fellegei vesznek körül sokszor. Had említsek csak két példát.

Ilyen csodaként éltük meg, amikor úgymond felrobbantunk, de nem haltunk meg. A gyülekezeti teremként is szolgáló Bibliás Könyvesházunk kandallójának üvege (anyaghiba miatt) egy őszi napon nagy erővel berobbant, pedig két idegenvezető-testvérrel voltunk ott. Egy pillanat alatt történt minden, hatalmas durranás, mintha egy gránát robbant volna a közelünkben, hömpölygő füst és tűz a kandallóból: én pedig konkrétan a kandalló előtt álltam 2 m-re, a többiek a kiszolgálópult mögött oldalt, védettebb helyen. Mint egy háborús gránát repeszei ,hatalmas erővel terített be mindent ezernyi éles-hegyes üvegszilánk. A Terem túoldalán a könyvespolcok tetején, a legtávolabbi sarokban és mindenütt ott voltak a szilánkok, melyek a mennyezetről és a falakról pattantak vissza rettenetes energiával. Igazából nem csak én, de reálisan nézve- egyikünk sem úszhatta volna meg élve azt a robbanást: mindhárman tudtuk, hogy halálos veszélyben voltunk abban a pillanatban. Mégsem tudok mást mondani: Valaki vigyázott ránk. Mintha angyalok láthatatlan teste takart volna be minket, úgy került el minket minden egyes üveg-repez darab. Zoli kollégámnak egy falról visszapattant kis szilánk a kézfejen okozott végül egy 2 cm-es kis vágást, amit azonnal bekötöttünk, és bizonysgot tettünk kegyelmes Urunkról, aki a robbanás kellős közepén így megóvott minket.

Másik példa: egyik hittanos cigánygyerekekünk a 10 éves L. Józsika genetikai eredetű, előrehaladott Leukémiával küzdött. A telepi környezetben, mire kivizsgáltatták a bajt, már szinte haldoklott. A családi háttér is gyenge lábakon állt: apuka sehol, a négy kicsi gyerekes anyuka kisírt szemekkel kérlelt minket minden téren, és szorongatott minket, mint utolsó szalmaszálat. Ugyanis, nemcsak a kezelések járulékos költségei voltak megoldhatatlanok, de steril szoba kialakítására, csontvelő-transzplantációra való felkészítő kezelések utazásai, sok-sok ügyviteli utánajárásra, orvosi egyeztetésre, lelki bátorításra is szükség volt. Szánandó sorsok és helyzetek, mert valóban olyan állapotban vagyunk itt Vizsolyban, mint a pásztor nélkül való juhok. Belekeseredve, belefeketedve megküzdhetetlen bajainkba... Ez az eset azonban rendhagyó volt. Most nemcsak a lelkész és felesége vállalása volt. Prédikációba, testvéri beszélgetésekbe is belefűztem Józsika sorsát. Imádkoztunk közösen, összefogtunk érte presbiteri szinten-közös határozattal, imádsággal, adakozással, fizikális segítséggel. Pedig

sajnos azt sem hallgattuk el, amit az orvosok mondtak, hogy csupán egy százalék Józsika esélye, ezért ne keltsünk hiú reményt. Külön gyülekezeti perselyezést tartottunk, rendhagyó formában: az istentisztelet végén a hirdetések során egy nagyobb fonott kosarat raktunk ki az úrasztalára, és zsoltáreklés közepette mindenki egyen-egyenként hozta ki a már előzetesen meghirdetett és elkészített adományát kifejezetten Józsika gyógyulására. Közösségünk legnagyobb adakozása volt az, pedig korábban szóba sem jöhetett volna semmi ilyesmi: hiszen telepi romagyerekről volt szó. A normál vasárnapi perselypénzünk több mint 20 szorosát hozták el a testvérek, és közösen imádkoztunk érte az Úrasztalánál. Ami ezután következett arra azóta sincs magyarázat. Pár nappal később megtörtént a csontvelő beültetés, és amire alig volt 1 % esély, az bekövetkezett: Józsika szépen elkezdett gyógyulni. Helyre állt lassacskán az immunrendszer, a vérképei egyre jobbak lettek, a sterilszoba otthoni kuckója is elkészült. Józsika pedig hamarosan kint rúgta a labdát az utcán a többi gyerekkel. Mi pedig hirdettük Isten dicsőségét, mert *rátékintett szolgálójának megalázott voltára..., és mert nagy dolgokat tett velünk a Hatalmas, és szent az Ő neve...*" (Lk 1,48,49) Józsika azóta már középiskolás, vidám-jókedvű fiatalelként folytatja tanulmányait.

Volt-e valaha megingása a hitben?

Igenis voltak/vannak megingások, értetlen és gyarló számon kérő/perlekedő gondolatok, pl. amikor a retribúciós teológia nem működik. A jótett helyébe jót várj népmesei motívum, nemcsak az életben, de az egyházban, Urunk iránt támasztott elvárásainkban sem működik. Az érdem-teológiai kísértések, vagy az Istent kényszerítő-teurgikus ösztönök olykor a kegyességünk gyakorlását is átszövik, máskor pedig „meglankadnak a kezek, megroskadnak a térdek”, és olykor megrestül a személyes kegyességem is életeseményeink sodrában. Azt gondolom, hogy lelkipásztorként, de hívő emberként, gyülekezeti tagként is nehéz ezzel szembenéznünk, nehéz kedves-vágyott célokat elengednünk, vagy fájó életélményekben megvigasztalódnunk. Nehéz elfogadni, hogy Isten megengedhet számos nehézséget, és így az ő gondviselő szeretetével kapcsolatos meggyőződésünkbe is kételyeink szüremlenek be. Ilyenkor muszáj együtt-közösségben, vagy akár egyedül elcsendesedve megállni, és a „belső szobánkban” odatárni önmagunkat Atyánk kezébe. Alázattal, feltétel nélkül. Sokat segítenek nekem ilyenkor a bizalomzsoltárok is.

Milyen gondolatok jártak a fejében, amikor 2011-ben beiktatták vizsolyi szolgálatába?

Megrendítő gondolatok. Mindezt vállalni csak bátorsággal lehetett, amihez derűt, bátorítást, és sok jó példát az akkor nálunk illetékes és helyettesítéssel megbízott Sohajda Levente lelkipásztor kollégámtól kaptam. Mindig hálás leszek érte. Mivel nem lelkipásztori dinasztia családból származom, kevésbé voltam rutinos, és kevésbé láttam át a vizsolyi helyzetet. Talán ezért sem riadtam végül vissza. 2011-ben 26 évesen, kevés tapasztalattal, de nagy lelkesedéssel érkeztem első önálló szolgálati helyemre, ahol bonyolult élethelyzet, egyfajta gyülekezeti korszakváltás is fogadott. Az a gondnok, aki mintegy 20 éven át meghatározó

vezetője volt ennek a közösségnek (Füzi János), érkezésem előtt pár hónappal halt meg, nagy úrt hagyva maga után, úgy hogy még ekkor volt esedékes ősszel a presbiterválasztás is. Komoly belső megosztottsággal küzdöttünk, úgy hogy senkit sem ismertem. A közösség nagy múltú, hírneves, büszke gyülekezet örökségével bírt, de ekkora Magyarország legkisebb egyedülálló anyaegyházkőssége lett, ami a falu társadalmi-demográfiai paradigmaváltása miatt (elcigányosodás) már nem rendelkezett jövőképpel. A tradicionális református családok gyerekei, unokái egytől-egyig elköltöztek a faluból, anyagi önfenntartása is csupán a zarándokturizmus révén működött már évtizedek óta. Azonban ez a zarándokturizmus is ekkorra teljesen megroppant, a gyülekezet átélte a 2008/2009-es gazdasági válság begyűrűzését, amikor is egyre kevesebben kirándultak, sőt egy Vizsolyba költözött vendéglátós a templommal szemközti vendéglőjében kialakított korhű nyomdaműhelyével megdöbbentő konkurenciát is teremtett a gyülekezet kulturális örökségének, ill. az erre épülő zarándokturizmusnak. 2011-re már sokrétű krízisről beszélhettünk, melyet az is jelez, hogy én voltam a hatodik megszólított és meghívott lelkipásztor, aki végül vállalta ezt a küldetést. Ugyanis a helyzetet látva a lelkészek sorra lemondták invitálásukat. Amikor először beszéltem esperes asszonnyal, megdöbbentett a figyelmeztetése: vagyis csak akkor jöjjenek el Vizsolyba bemutatkozni, ha írásban vállalom, hogy el is vállalom majd a szolgálati helyet. Furcsa, de igaz: a Biblia falujában szinte dráma, hogy megszűnik a reformátusság, hogy reménytelen küzdelemnek tűnik a lelkipásztori hivatásvégzés, mivel maga a község hanyatlása válik mindenki számára egyre riasztóbbá. Ilyen körülmények között nem véletlen, hogy vizsolyi lelkészként nem hagyjuk el magunkat, és nem hagyom a közösséget elcsüggedni, hanem küldetésünket szélesebb horizonton értelmezve unortodox gyülekezeti életet építünk. Tehát kicsit az egész település sorsával és perspektívájával, valamint mélyszegénységével is foglalkozunk, ehhez kapcsolódó programokat vállalunk és szervezünk, és nem csak a szűk értelemben vett gyülekezeti szolgálatot végezzük.

Hogyan telik egy napja mostanság?

Szinte minden napom más hangsúllyal bír, de próbálok általánosítani. Népes család vagyunk, feleségem a helyi iskolában gyógypedagógus és hitoktató, de persze most leginkább a pici gyerekeinkkel itthon van. Eközben TÁMOGAT! Reggeli után szaladok a gyerekekkel a szomszédos Göncruszkára a református óvodába és iskolába. Ahogy hazaérek, egy kávé mellett kis csendességet tartunk a feleségemmel. Ezután munkatársi vizit a Biztos Kezdet gyerekházban, találkozás anyukákkal, gyerekekkel, élethelyzetekkel. Visszatérve a Látogatóközpont Bibliás Könyvesházában (ez a fogadótér) egyeztetek gondnok asszony figyelme által kísért vendégfogadási folyamatokról, a vendégekről, üzemeltetési-ügyviteli teendőkről. Gyakran rám is telefonálnak, mert rendhagyó kérések, vagy különleges vendégek érkeznek, akiket személyesen vezetek körbe művelődéstörténeti ismertető keretében. Nem ritka, hogy délelőtti csoportok áhítatot kérnek/várnak, így egyeztetett időpontban az igei szolgálat végzését is ellátom. Ebéd után/délután különböző szakmai-fejlesztési feladatokat végzek, áhítatot-prédikációt írok, vagy leveleket fogalmazok amíg a gyerekeket haza nem kell hoznom 16:00 órakor Göncruszkáról. Ha szükséges ilyenkor bevásárlás,

ügyintézés ugyanis a faluban csak kevés dolog kapható, kevés szolgáltatás elérhető. Általában háromnegyed-hatkor már ismét a Könyvesházban vagyok, átbeszélni a napi eseményeket, feldolgozni a munkatársakkal végzett missziós szolgálat élményeit, illetve gondolatban felkészül a másnapi csoportokra, feladatokra. Ha változik beosztási rend, pl. váratlan esemény miatt a munkatársak szolgálata, akkor vagy magam készülök fel a helyettesítésre, vagy gyors szervezés következik. 18:00 órakor zár a Bibliai Látogatóközpont, de nem ritkán este fél nyolckor is befut egy-egy család, akik távoli vendégként nem akarják elfogadni a nyitvatartási rendet. Ilyenkor sokszor a türelmes és támogató családom, feleségem-gyerekeim mentik meg a helyzetet, más estben viszont a vendégeknek kell belátással lenniük, hogy kisgyerekes apukaként a fürdetési időben már nem tudnak elvonni a családomtól...

Úton van a hatodik gyermek. Ennyi munka és népes család mellett hogyan jut ideje kikapcsolódni és mit csinál ilyenkor?

Tényleg nagyon intenzív az életünk, sok hivatalos teendőmet pl. gyakran hiánypótlás keretében tudom csak ellátni, mivel tényleg nem egy embernyi feladat hárul rám. De hálás vagyok az Úrnak, aki elhívott erre a szolgálatra és bár méltatlan és alkalmatlan vagyok, mégis igaz, hogy személyemet alkalmassá teszi erejével, sőt az Ő jelenlétének méltóságával ajándékoz meg. Ha jut időm szeretek olvasni, most pl. Ken Follet történelmi-filozófiatörténelmi családregényeit ízlelgetem, vagy pl. otthon a parókián csapunk egy családi filmklubot, de szeretünk családdal kirándulni is. Ez azért fontos, mert ilyenkor tudunk leginkább kizárni minden ügyet, aminek a terheit Vizsolyban viseljük. Persze ehhez az is kell, hogy ilyenkor kikapcsoljam a telefonomat és kicsit elérhetetlen legyek az otthoniaknak, vagy pl. a számos érdeklődő turistának.

Személyes adatok (mikor születtél, mikor és hol és mikor végezted a teológiát, mikor házasodtál, mikor érkezik a hatodik gyermek?):

1985-ben Tiszafüreden születtem egy háromgyerekes mérnök-pedagógus házaspár középső gyermekeként. Nővérem pedagógus, öcsém mérnök lett, csak én lettem pap. Ifisként ismerkedtem meg a tiszafüredi református gyülekezettel, ahol lelkészem Szücs M. Sándor személyesen is mentora volt ifjúkori kibontakozásomnak és megtérésemnek. A Sáropataki Református Gimnáziumban érettségiztem, ahol osztálytársként megismerkedtem az egyébként sáropataki és anyai ágon göncruszakai származású feleségemmel Kerülő Kingával. Hatodik gyermekünket várjuk, feleségem emellett nagy segítségem a gyülekezeti hitoktatásban, gyerekházunkban pedig fejlesztő-pedagógusként is önkénteskedik. Teológiai tanulmányaimat Budapesten a Károli Gáspár Ref. Egyetem Hittudományi Karán végeztem, és itt végzem doktorimat is, de emellett a Dunakanyar több gyülekezetében is káplánkodtam. Budapesten ért minket a megtisztelő meghívás, hogy első önálló gyülekezeti szolgálatomat Vizsolyban vállaljam el. Istennek megköszönve, és mivel feleségem és rokonsága is idevaló, és mivel ifjúkorom óta a Zempléni mesés szép táj bűvölete tart fogva, örömmel vállaltuk a hazatérést. Itthon vagyunk.